

SZARVAS ÉS VIDEKE

VA RSADALMI ÉS SZÁRPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:

Vármegye-utca 986. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. — Kéziratok vissza nem adatnak. BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADATNAK.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 ft. — Félévre 2 ft.
Negyedévre 1 ft. — Egyes szám . . . 3 kr.
MEGJELEN HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

Kiadóhivatal:

Belicey-utca 11. szám, (saját ház), hova az előfizetési pénzek intézendők. — Hirdetéseket jutányos áron elfogad. BÉLYEGDIJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJCÁR.

A szünidő delén.

Azoknak a boldog arany napoknak, mely egy-egy diák-évre nyomtatékul adatik, szebbik fele elmúlt. Meglepi a gond — nem a diágyereket: a szülőt: mit csináljon tovább gyermekeivel?

Az egyik gyermek még bent ül az anyafészekben Pelyhedző szárnyain még egyszer se próbálta meg a kirepülést. Ezzel azonban tisztában vannak a szülők. A törvény kötelezi őt az elemi iskola kijárására: hát majd beadják.

Hanem a másik! Elvégezte a négy elemi. A tanító ur úgy tartja: jó eredménnyel. Biztosan beválik a fiú!

De hát így mondta ezt a legnagyobbikról is. Mikor a negyedik elemi elvégezte, csupa tudomány volt az is. S most? A harmadik gimnásiumban megbukott.

Hogy lehet ez? Mi ennek az oka? Hogy százai a gyermekeknek, kik az elemibe még büszkesége volt osztályának, tanítójának öröme, apjának dicsekedése, ő maga boldog, hogy tanulhatott, hogy tud: ma szemét — a tudományos pályáról kiostálni való konkoly. Tanárai bosszankodtak csak rá. Társai kicsinyléssel, apja gyűlölködéssel, vagy legalább is kétségbeeséssel gondolnak rá.

Mi lehet ennek az oka?

A rendszer!!!

Hát, persze, hogy a rendszer. Csakhogy ennek a rendszernek a működését, miben létét kevesen tudják. nem sokan értik. Csupán ez egyetlen szón taposnak, nyomtató ló módjára: „az a rendszer! Az a középiskolai rendszer!”

Na ja! Hát biz az egy kicsit szabadjára hagyja a gyereket. Annnyiban ügyel fel rá pusztán, hogy szekundába pózálja, ha a napot lopja. A miatt azonban már cseppet sem nyugtalanodik a lelke, hogy a tudományos pályáról így kiakolbilitott, kiostált nebuló legtöbbször egy egész életre agyon van ütve.

Hogyan? Hisz senkinek se volt bunkó a kezébe!

Ugy? Hát az az arisztokrata felfogás, melylyel a tudomány embere ott a katedrán minden más pálya iránt viseltetik? Nem bunkó-e az, mely a kidobott embert menthetlenül agyon sújja? Lehetetlenné teszi, hogy egy másik pályát a maga jószántából válasszon, hogy arra előszeretettel lépjen.

Hisz ő maga a tanár, a nevelő, a kinek az lenne nemes hivatása, hogy kezére bizott növendékeit munkára: ergó a munka megbecsülésére, tiszteltetésre szoktassa: épen ő akárhányszor kifejezést ad megvetésének épen a munkás pályák iránt. Avagy hány tanár, hány nevelő van, a kinek ki nem szaladt még a száján: „Ha nem tanulsz, csizmadia-inas leszel!”

Nem világos-e ebből is. mert olyan lenézett

nálunk az iparos pálya? miért nem tud az arra a piedesztálra emelkedni, melyen egy francia vagy angol országban van? — Azért, mert épen azok, kiknek az lenne nemes hivatásuk, hogy munkára szoktassák növendékeiket, a munkát tulajdonkép ők maguk kiesinyítik legjobban.

Igy a gimnásiumból kikopott ember nem csoda, ha idekendik az iparos pályától. Legfeljebb a kényszerűség erőlteti bele csupán valami új helyzetbe. Csakhogy abban, ha megmarad is elégedetlen lesz vele holtig.

Hogy legyen már most lelkes munkása annak a pályának, a melylyel elégedetlen, a melyet kora gyermekéke óta csak lenézni tanították a nevelés apostolai: tanítók, tanárok?

De hát, Istenem, arról csak nem tehet egyik tanár se, ha a tudományos pályára képtelen ember más pályára is képtelennek bizonyul?

Nem-e? Dehogyan nem! Hisz önök rontották el. Önök szoktatták rá a munkátlanúságra először. És másodszor: minden más pálya kicsinylésére.

Az az. pardon! Rosszul fejezgetem ki magamat egészen. Hisz nem az egyének, nem az emberek, nem a tanárok itt a hibások, hanem a rendszer, a melynek grapsa keretébe maga a tanár: az a szánandó ember tartozik legszigorubban beleilleszkedni. Ő neki más fegyvere nincs mint a mit a középiskolai rendszer megszab. Lássuk: bir-e vele valódi célt érni?

A SZARVAS ÉS VIDEKE TÁRCAJA.

A tenorista.

Direktor ur, úgy látszik, tréfás hangulatban van ma. Csak nem bolondultam meg, hogy harminchatezer forintért tíz hónapra lekössem magamat, mikor nyolc hónapra negyvenötezerrel kinnálak.

Egy nagy színház teronistája volt az, aki ilyen önérettel beszélt a direktorával. A direktor keserű mosolygással nézte a puffeszkedő énekest, ki a külföldi ügynökök ajánlatait terítgette le előtte az asztalra.

— Látja, ezt az ajánlatot tegnap kaptam Hamburgból.

— No majd beszélünk a dologról, hisz a szerződése csak egy félév múlva jár le.

— Nekem nem fáj a fejem, mondá a tenorista csak az öné ne fájjon.

— Egyelőre, barátom, ne fájjon önnek az én fejem.

Mikor a tenorista távozott, a direktor ilyenforma magánbeszélgetésbe mélyedt:

— Persze igaza van ennek a himpellérnek. Tenoristáké a világ! Egész nap lótok futok, töröm magamat, küzködöm, tranzagálok, szellemi cigánykereket hányok, port hintek a közönség szemébe, nyálaszkodom a zenekritikusokkal, adós maradok jobbra-balra és mindez miért? hogy a tenoristát megfizethessem.

Igen, ez a Moloch, ezt kell tömni... ez fog koldusbotra juttatni... ebbe fogok belebolondulni. Mert elmegy, bizonyosan itt hagy a nyomorult, ha egy fityinggel kevesebbet kínál nekik, mint a menytit kér.

A kétségbeesett direktor e monológot követő napon úgy alkonyat táján kiment a fiát meglátogatni, ki a város végén egy nevelőintézetben volt elhelyezve. Az öreg praktikus ur jónak látta őt távol tartani a masztiksz-szal és izgalmaival teli kulissza levegőtől. A mint a külváros tekervényes utcáin gondolatokba merülve végig bandukolt, egyszerre csak megállt. Énekhangot hallott egy udvarból, mely a fuvola lágy-ságával futott a hanglátrán föl s alá. Eleinte azt hitte, hogy, hogy hallucinál, hogy a nyomasztó tenoristakérdés annyira megrongálta idegeit, hogy képzeleti hangokat valóknak hall. De a hangok egyre közelebb jutottak fiának halláskörébe, az énekes egy egész sor reg népszerű standit énekelt végig, s közbe-közbe úgy vagdosta a magas C-et, mint egy hang-akrobata.

A direktor lábait majd gyökeret vertek a csodálkozástól. Ki lehet e hang tulajdonosa? Az énekmodorról rögtön észrevette, hogy az illető nem képzett énekes, önkényesen vette a tempókat s merészen szökdelt egyik hangnemből a másikba. De még nagyobb volt csodálkozása, mikor az énekes egyszerre csak rágyújt a Troubadournak ugynevezett favágó áriájára. Hogy ömlöttek a magas hangok torkából, a fináléban már nem is C, hanem Cis hangzott, tisztán, csengően, mint az ezüst csengetyű.

A jó embert ugyanaz a láz lepte meg, mint az

aranykeresőket, mikor sok meddő munka után egy gazdag aknára bukkanak. De nem, ez több mint kincsbánya, itt az érc már meg van olvasztva, kiverve, zacskókba rakva, csak éppen forgalomba kell hozni.

A direktor keményen utána látott, még az nap beszélt a hang tulajdonosával. Szappanoslegény volt, ki nagy szemeket meresztett, mikor a direktor a következő kérdéssel lepte meg.

— Mit szólna ön ahhoz, fiatal barátom, ha önnek néhány hónap múlva tízezer forint évi fizetést ajánlok, havonként előre fizetve.

— Tízezeret?

— Vagy mondjuk: tizenkétezeret. Néhány ezer forinton, végre is, nem fogunk összeveszni.

Friczi, így hívták a tenorhangu szappanoslegényt kezdte magát igen kényelmelenül érezni. Tizenkétezer forint évi fizetés? Ez mesébe való. Hallotta ugyan, hogy vannak emberek a világon, holmi miniszterek és effélé urak, kik roppant fizetéseket húznak, de tizenkétezer forintot talán azok se kapnak. A szegény fiú sokkal jobban szeretne volna ha kevesebbet kínálják meg, akkor volna a dologban némi valószínűség, de így...

A direktor elvitte őt magával egy vendéglőbe hol Friczi valamivel beszédesebb lett. Elmondta, hogy neki nem kell annyi pénz, hisz aszt sem tudná, mit csináljon vele, hanem hát más az ő baja, szerelmes gazdájának leányába, a Tinikébe. A leány viszonzozza szerelmét, de nem ér semmit, nagy hibája van.

— Talán pupos?

2. Mi célja van az iskolának? Hogy tanítson? — Óh, milyen nagy tévedés!

— Mi hát?

Mi? Az, hogy neveljen. De hát nevelés az, mit a középiskola általában végez?

Nevelés alatt nem érthetünk egyebet, mint azt, hogy egy serdülő gyermekre kellő gond fordíttassék. Kellő gond fejében pedig éppen nem lehet megelégedni pusztán annyival, hogy egy héten egyszer bejegyzik neki a szekundát.

Óhó! Hát még ez is gondviselés? A szekundázás? Hát ki az oka, hogy az az éretlen gyerek szekundát felel? Talán az a tudatlan szülő, a kinek egy kevésbé rafinált gyerek is port hintet a szemébe?

Óh, nem! Ne tessék magára hagyni azt a iudicium nélkül való gyereket. A fiatal csemétét ki kell karózni, hogy óvva legyen a szél szeszélyétől.

De hát ráér erre az iskola, hogy minden cseméte mellett folytonosan egy-egy oltalmazó karót tartson? Ugy-e nem? Pedig hát felügyelés nélkül a legkomolyabb gyerek is gyerek marad. A kiszabott leckét elhanyagolja, később már terhesnek is találja, mert nem rakra le hozzá az alapot. Órákon nem tud már figyelni meét alig érti az előző hetek tanultjainak folytatását. De meg könnyebb, édesebb is az időt munka nélkül tölteni. Így lassankint a gyerek egészen hozzá szokik a munkátlanúsághoz: elkorhelyedik. Az a szekunda nem eléggé komoly rém, mely őt a jó utra térítse. Komolyabb eszközök, több jó akarat kellene ide. Nem tanítani kellene hanem nevelni. Nem prelegálni, hanem a gyermekekkel való vele bánást eltanulni. Ne az legyen az egyedüli cél, hogy az iskola megüsse egy pár Zseniben a tudományos színvonal mértékét, hanem hogy a fiuk lehetőleg a helyes nevelés színvonalát ossék meg. A helyes nevelésnek pedig egyetlen egy principiuma van: „neki való munkával elfoglal i a gyereket, hogy ne legyen ideje a léhaságok, ledérségek eltanulására.”

De hát szoktat-e munkára az az iskola, mely megelégszik egy szekundával — s azonnal csinálhat a gyerek, a mit akar?

Nem!

— Dehogy, olyan egyenes az eszemadta, mint az apollo-gyertya, de az apja háziur. Az a hosszú emeletes ház választja el őt szerelmétől.

— No azon sokat segítünk. Holnap ön eljön hozzám a színházba, a karmester megkallgatja a hangját. Akkor aztán kocsiba ülünk, s egyenesen a gazdájához hajtunk. Én fogom megkérni az ön számára azt a kis Apolló-gyertyát. Hogy is hívják?

— Tinikének.

— Jól van, holnap kilenczkor ott legyen.

Minden a legnagyobb rendben történt meg. Az öreg karmester, egy igen híres muzsikus, majd hanyatt esett álmultában, mikor a szappanoslegény hangját meghallotta.

— Ilyen hang még nem csiklandozta az én füldobomat.

A direktor elégedetten dörzsölgette kezét.

— Látja, barátom, jól mondja a szentírás: A hol a szükség legnagyobb, ott a tenorista a legközelebb.

A gazdag szappanoscsaládnál nagyon előzékenyen fogadták a jó hírű direktort, s noha meg voltak lepődve a váratlan forduláson, mindazonáltal kész örömmel egyeztek bele, hogy az új pályára Friczi a Tinikét elvegye.

— Brávó — mondá a direktor — a fiatalok ugyanis szeretik egymást, a fiura szép jövő vár. Félévig tanulni fog, aztán megkezdli szerződését és oltárhoz vezeteti a Tinikét.

(Folytatása köv.)

Sőt még a szekundátlan gyereket is nem a munkája; a zsenialitása menti meg a bukásoktól. Ez az oka, hogy a magyar intelligencia dologtalan. Hisz 12 éven át csaknem kizárólag azt tanulja az iskolákban.

Hogy akad munkás fej is? Istenem, hisz azzal ne az iskola dicsekedjék, hanem a szülők kik elég intelligensek vagy okosak voltak úgy nevelni gyermeküket, hogy az általános romlás közt is jók maradhattak.

Részünkről legalább az iskolát nem tartjuk elég biztosítéknak arra, hogy gyermekeink jövőjét kezébe letegyük. Más alapra kellene az egész tanrendszert fektetni. Hogy milyenre: azt ki tudná egyszerre eltalálni! Vagy ha eltalálna is: ki tudna az ezer éves megszokás ellen helyességet bebizonyítani.

Igénytelen felfogásunk szerint azonban a jelen nevelési rendszerrel nem csak jobb lenne az általunk körvonalazandó, hanem a kor kívánalmainak megfelelőbb is. Két célt bizonyára szolgálna.

1. Elvonná a gyerekszt a léhaságok uzurpálásától.

2. Demokrata lenne, vagyis a jövő iskolája.

Mi újság?

— **Csere-ajánlat.** Lieblingi két evang. néptanító és a cserekenkai községi jegyző tanuló gyermekét Szarvason óhajtván elhelyezni, cserét ajánl. Népiskolára kötelezett 10—12 éves gyermekekre nézve ez ajánlat a német nyelv tanulása mellett sok egyéb előnyt is ígér. Kik egyenértékű szolgálat viszonzása mellett e cserére gondolnak, azok a címet és részletes fölvilágosítást a főgymn. igazgatónál átvehetik.

— **Az alispán szabadságán.** A községek vizsgálatát a vármegye alispánja felbcszakította és két heti szabadságra ment, melyen Bártfa fürdőn tölt el.

— **Orvosi kamara.** A belügyminiszteriumban erősen dolgoznak az orvosi kamarákról szóló törvényjavaslaton, hogy azt az őszi ülészaknak már az elején beterjeszthesse a miniszter. A jelenlegi tervek szerint Nagyváradon is felállítanának egy orvosi kamarát és ennek körébe a Bihar-, Békés- és Szilágyvármegye orvosai tartoznának.

— **Költségelőirányzat.** Szarvas város jövő évi költségelőirányzata elkészült. A bevétel 16548 ft, a kiadás 69285 ft. s így községi pótlék útján fedezendő összeg 52737 ftot tesz. A községi pótlék az egyes adónemek szerint 36²/₁₀% az összes országos adóra, 4¹/₁₀% a földadóra és 8⁶/₁₀% a ház-, személyi és jövedelem adónál minden adó ft után.

— **A hadmentességi** kivételi lajstrom 1894-ik évre közszemlére van kitéve Salacz József irodájában.

— **Az ezüst 20 krajcárosok** és a réz 4 krosok ez év végéig lesznek forgalomban s a megyei pénztáraknál 1895 dec. 31-én fognak elfogadtatni.

— **A lépfene és orkánc** járványos betegség mely az állatok között szokott fellépni s ez csak oltás által gyógyítható, az által orvosok utasítva vannak, hogy az illetőket kellő időben ezen bajnak felismerésére tanítsák.

Felhivatnak a bortermelők, hogy a mai nap tól fogva szept. 15-ig a bor adóra vonatkozó kezdeményeiket jelentsék be, a mennyiben a későbbi bejelentések nem fognak figyelembe vetetni.

— **Tűz.** Vasárnap. f. hó 5-én éjjel fél 11 órakor félre vert harangok kongása riasztotta fel Öcsöd község lakóit. Demjén Béminének a község nyugati szélén levő háza gyuladt ki s dacára az általános oltó igyekezetnek, teljesen elhamvadt, miután az égő épület közelében alig lehetett vizet szerezni. Az épületben levő gabonaneműek mentése alkalmával pedig csaknem emberélet is esett áldozatul.

— **Katonaság Orosházán.** A két év előtti munkászavargásból kifolyólag tárgyalások folytak, hogy Orosházán is állomásozon katonaság. Az előjáróság magán utón arról értesül, hogy Orosházára három század katonaságot akarnak adni, de még azzal nincsenek az intéző körök tisztában, hogy mely ezredből

legyenek, de legvalószínűbb, hogy a 101-ik ezrednek Zágribban állomásozó századait hozzák Orosházára. — A képviselőt tagjai nem idegenkednek katonai lakatya építésétől sem. — Mi nem tartjuk valószínűnek hogy Orosháza egymaga három század katonaságot kapjon.

— **Tanítók választása.** A cssbai róm. kath. egyházközség iskolájánál megüresedett tanítói állást vasárnap töltötte be választás után az iskolaszék melyen Krisztik János h. plébános elnököl. Az 57 pályázó közül Uhlrich Győző zínóváráljai tanító választott meg. — Csaba város iskolaszéke szerdán délután választotta meg Loykó Vilmost kisgerendási tanítónak, Irézik Emilt nagygerendási tanítónak egyhangulag. — A csorvási ev. egyház hét pályázó közül Baksányi Árpádot választotta tanítóul, míg az orosházi gyopárhalmi iskolához tanítóul Csenki Lajos választott.

— **Gyula, a mezei muzeumnak.** Gyula város képviselője a békésmegyei muzeumnak a Göndöcs népketrben leendő felépítésére 40 négyszögöl terület felhasználatát díjmentesen engedélyezte. A képviselőtestület kikötötte azonban, hogy ezen telek és épület csakis a muzeum céljaira lesz felhasználható.

— **Gyújtogató villám.** A múlt heti zivatar alkalmával a villám egy izben a gyulai németvárosi olvasó-kör előtt egy előfát hasított szét. A villámnak egy kőbor szikrája behatolt a házba is, melynek konyhájában a kőszolga, Szili Sándornak harmadfél éves lánykaja kis kocsiban feküdt. A villám meggyújtotta a gyermekkocsiban levő kis lány ágyneműt, de a másik szobában levő szülők szerencsére meghallották az óriási csattanástól megijedt gyermek kiáltását és kimentették a lángok közül. A lánykát szerencsére a villám nem érte s teljesen sértetlen maradt.

— **Kimutatás.** Az alább megnevezett szomszédos városokban levő piaci húsárakról, melyből kitűnik, hogy daeára a nagy olcsóságnak Szarvason a húsarak még is legmagassabbak, különkiut a következőképen árusítatnak:

Sorszám	A városok neve	Marha hús	Juh hús	Sertés hús	Szalonna	Sertés zsír
k i g r m.						
1	B.-Csabán	48	28	44	50	50
2	Orosházán	48	32	52	54	54
3	Békésen	48	30	48	50	50
4	Gyomán	40	40	44	56	56
5	Szarvason	56	40	48	60	60

— **A kíváncsi lengyel.** Gróf Romanones madridi polgármester a napokban kitűnő élvággal ebédelt és éppen a békacombnál és a teknősbéka kocsonyánál tartott — maly ételeket a már családi hagyományainál fogva is különösen kedveli — midőn berohan hozzá örült sietéssel egy levélhordó s egy levelet adt neki, melyre erős vonásokkal volt ráírva: Express! Éjjel is kézbesítendő. Gróf Romanones még örültebb sietéssel bontotta fel a levelet, a melynek tartalma a következő volt:

„Drága polgármester ur!

Az ide mellékelt levelcző lapon legyen szives velem azonnal tudatni, hogy igaz-e, hogy Madridban egy bikaviadal alkalmával tizenhét toreador halt meg?

Igaz-e, hogy önök a kakasokat a helyett, hogy megennék összevesztik?

Igaz-e, hogy igazmondás dolgában a spanyolok vetik el a sulykot legjobban a világon?

És végül igaz-e, hogy ön nyakig uszik az adósságban?

Sorait várja

Krakkób.m., augusztus 1-én.

Schlichting Adolf,
polgár.”

Gróf Romanones polgármester azonban annyira udvariatlan ember, hogy nem hajlandó kielégíteni a derék lengyel kíváncsiságot, minek következtében Schlichting Adolf krakkói polgár most ugyanezen kérdéseket valószínűleg a spanyol regenskirálynéhoz fogja intézni.

— **Rendőri hírek.** Köteles Vig Mihály Buda-pesti, és Kugler György Temesvári illetőségi csavargó egyének f. hó 8-án városunkból illetőségi helyeikre menni kiutasítottak. Czvetkó György, Gyöngyösi illetőségi csavargó hajcsár egyén, ki a múlt július hó 12-én városunkban is megjelent s itt eltávózása alkalmával egy kocsmában több dr. Spil Márke hamisított játszó pénzt hagyott hátra, s ennek elárúsításával is foglalkozott, a Gyöngyösi rendőrkapitányságtól ez ügyben jött érteztetés szerint Mezőkomárom városában mint ilyen meggyilkoltatott.

CSARNOK.

Királyunk atyjáról.

Főherceg és paraszt.

Érdekes kis történetet mond el Rosegger a Jagd Zeitung-ban Károly Ferenc főhercegről, királyunk atyjáról. A főherceg a legszívesebben szeretett Stájerországban időzni. Itt akárhányszor tett nagyobb utakat ismeretlenül és úgyszólván kereste az alkalmat, hogy beszélhessen a föld egyszerű embereivel, a kik nem is gondolták, hogy kivel beszélnek.

Egy ilyen magányos séta alkalmával Mária-Cell mellett találkozott egy vadással. Az illető egész kedélyesen diskurált, természetesen nem is álmodva, hogy ki áll előtte. A főhercegnek rendkívül tetszett a kis intermezzo és belemélyedt a beszédbe. A diskurzus természetesen a lehető legpompásabb tájékolás nyelvében ment.

— Láttad-e már Bécsot? kérde a főherceg.
— Persze, hogy láttam, mondá vakmerően a paraszt, bár soha sem látta a császárvárost.
— Azután hogy mulattál Bécsben?
— Képzelheted, milyen jól, Nem olyan zöld ott mind itt, az igaz, de azért nagyon jól mulattam és nagy feltűnést keltettem mindenfelé.
— Na, azt elhiszem! És ugy-e nagy az a császárváros?
— Mária-Celnél nagyobb.
— Gondolom; — mondá mosolyogva a főherceg,
— Nem hazudok ám.
— Láttad-e a burgot, a hol a császár és a hercegek laknak?
— Hogyne! Az az arany palota az, a gyémánt ablakokkal. — Láttam.
— Ne mond!
— De igen. Az udvar vörös bársónnyal van leterítve, hogy a kövek nedvesek ne legyenek.
— Azt szeretném látni! kiáltott föl kacagva a főherceg.
— Elhiszem! Neked is föl kellene egyszer Bécsbe menned.

— Láttad-e az őrséget?
— Nevetséges! A legkisebb is nyolc láb magas.
— Mit nem mendasz?!
— Ez mind igaz.
— Hát a barmusik hogy tetszett?
— Nagyszerű; nálunk a templomban sem játszanak szebben.

— Erre büszkék lehetnek a bécsiek.
Voltál az István-templom tornyában?
— Világos!
— Mennyi ideig mentél felfelé?
— Nem egészen két napig.
— Csak?? Csodálkozott a főherceg, a ki alig tudta már visszafartani kacagását.
— Hát a Práter szép-e?
— Oda nem mehettem be.
— Miért?
— Be volt zárva.
— Ej! ej! az nagy kár, hogy azt nem láttad.
Mond csak, nem vagy te vadász?
— Dehogynem!
— Lőttél-e már sok zergét?
— De mennyit!

Kis idő múlva a főherceg megint csak visszatért az előbbi kérdésekhez.
— Láttad-e Bécsben a császárt?
— Persze hogy láttam. Nem is jöttem előbb haza, míg nem láttam, mert mi stájeriek élünk és halunk császárukért.

— Látod ez szép! Hol láttad a császárt?
— Sétált az utcán.
— Milyen ruha volt rajta.

— Nagy veres köpenyegben volt; közben pedig a kormánypálca.

— Igazán így sétált?
— Persze.
— Mond csak! apád ugy-e vadász volt?
— Mi is lett volna más?
— Hiszen vannak már apák, a kik nem vadászok.
— Mi a te apád?
— Császár!
— Te! Ne lármázz olyan nagyon! figyelmeztette a paraszt a főherceget. Ha ezt a zsandárok meghallják, becsuknak ám, mint a bátyámat. Van neked is bátyád?

— Hogyne!
— Mi ő?
— Császár!
— Na! ne bolondozz! mondá nevetve a paraszt.

Vannak gyermekeid?
— Hala Istennek! Itt van mindjárt a kis Ferencz.
— Hát az micsoda?
— Császár.

A vadász hangosan felkacagott.
— Azután ott van az én Miksa fiam, — folytató körlehetlenül a főherceg.

— Hát az micsoda?
— Császár! — volt megint az állandó felelet.
A vadász még hangosabban nevetett,
— Azután van két menyem
— Hát azok micsodák?
— Császáriak.

A vadásznak a könyei potyogtak a kacagástól.
— És te mi vagy?
— Én császár lehettem volna.

A vadász a levegőbe ugrott nevetése közben. Ez már neki, a nagy föllentőnek is sok volt.

Mikor aztán Mária-Cell-be értek és a vadász látta, mint köszön és hajol meg mindenki az ő embere előtt, akkor elémúlt.

— Köszönöm kíséretedet! mondá bonhomióval a főherceg. Ha még egyszer Bécsbe jössz és a Práter be lesz zárva, akkor csak keress fel engem és én majd kinyitatom.

A megrémült vadász remegve esett térdre a főherceg előtt. A főherceg felemelte és gazdagon megajándékozta. Hanem, mikor a fogadalmi templom előtt elmentek, így szólt:

— De most credj rögtön gyönni.

Lapunkért felel a laptulajdonos: SÁMUEL A.

Ovónői állás.

Városunkban egyik ovónő lemondása folytán egy 400 frt készpénzfizetéssel és lakással java-dalmazott ovónői állás van üresedésben. — Azen okle-veles ovónők, kik pályázni óhajtanak, kellő okmányok-kal felszerelt folyamodványukat az ovodai — felügyelő — bizottság elnökéhez, Dr. Fuksz Ede, városi főorvos küldjék be szeptember 1-ig.

ÜZLET-MEGNYITÁS!

Van szerencsém a n. é. közönségnek becses tudomására hozni, hogy SZARVASON a tűzok-utcai „KUCH”-féle házban ujon-nan berendezett:

VASKERESKEDÉST

nyitottam.

Örömmel jelenthetem, hogy kiváló minőségű cikkeit, — konyha — és — gazdasági — felszereléseimet EREDETI FORRÁ-SOKBÓL KÖZVETLENÜL sze-reztem be, ennél fogva a LEGJUTÁ-NYOSABB ÁRAK MELLETT szolgáltatom ki.

Magamat és üzletemet a tisztelt közönség nagybecsű pártfogásába ajánlva vagyok Szarvason, 1894. Aug. 1-én.

„Kuch M. és T. utóda.”

ezégtulajdonosa

GRABENHOFER JÁNOS

vaskereskedő.

Jelszavunk kis haszon nagy forgalom

Bőrüzlet-nyitás.

Van szerencsénk a cipész csizma-dia és szíjgyártó urakat értesíteni hogy Szarvason a volt Braun-féle bőrkeres-kezés helyen egy ujonnan berendezett bőr cipész csizmadia-kellékek, szer-számok és cipőfőlsőrész üzletett nyitotunk hol minden bel és külföldi bőrárak a legolcsóbban beszerezhetők, vidéki megrendelések olcsón gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

SIMKO és FEUERMANN

bőrkereskedőknél

Szarvason Laudisz házban.

Főraktár: Budapest, 1894. augusztus 1-től saját házában VI., Váci-körút 57^a sz.

KÜHN EDE

gazdasági gépgyár Mosonban, (alakult 1856-ban)

ajánlja általános kedvelt, egyszerűségben felülmúlhatatlan s több mint 14.000 példányban elterjedt

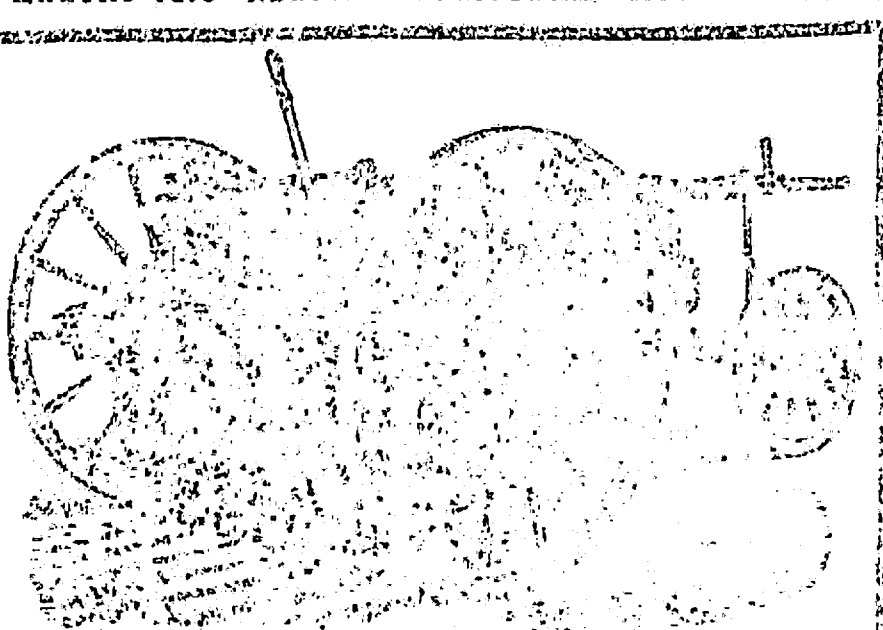
HUNGARIA TRILL és JUBILEUM DRILL

sorvetőgépeit leszállított árakon.

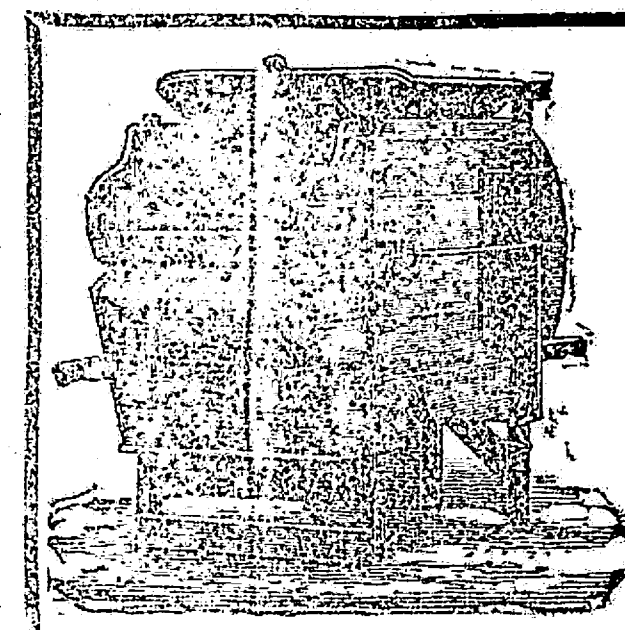
Megyes, hullámos területre „MOSONI DRILL” legújabb, legegyszerűbb sorvetőt.

Sack-féle ekék, két és tőbbszörök. Lacske-féle szántóföldboronák 12-féle nagyságban.

Lacske-féle kedvelt földboronák. Reclák. Késhétyek. Ütő-szelelő magtár-rosta (33 frt), meglepő

miniatűrűség.
VENTZKY-féle
FÜLLEZTŐK.
Szecská-és rápavágók
stb.
Árjegyzékek bérmentve.
Főraktár:
BUDAPEST, 1894.
augusztus 1-től
saját ház
VI., Váci-körút 57^a

Alapított
1880.

Alapított
1880.

SÁMUEL ADOLF

S Z A R V A S O N.

Nagy választékban kaphatók mindennemű
DISZES LEVÉLPAPIROK DOBOZOKBAN

DIVATOS ÜDVÖZLŐKÁRTYÁK

továbbá, diszművek, képeskönyvek, ifjúsági iratok, albumok, emlékkönyvek, asztali mappák és min-
dennemű irodai eszközök a legjutányosabb árakon.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő és a legújabb divatu betűkkel felszerelt

GYORSSAJTÓKÖNYVNYOMDÁJÁT

minden e szakmába vágó munkák, u. m.

gazdasági községi és egyházi táblá-
zatok pénzüntézeti nyomtatványok

üzleti körlevelek és számlák,

CZÉGNYOMATU LEVÉLPAPIROK ÉS BORITÉKOK,

báli és esketési meghívók eljegyzési és divatos névjegyek,
gyászjelentések stb.

 gyors- pontos és a legjutányosabb árbani elkészítésére.